

satis rationabilis. Et illo non obstante, semper laici tenentur integras decimas solvere ex justitia, quia respectu totius cleri absolute imperantur ut justa stipendia, et necessaria ad sustentanda onera ministrorum Ecclesiae, quamvis modus applicandi et distribuendi decimas vel partes earum, per ipsosmet Ecclesiae pastores, et praesertim per Pontificem, variis modis determinari possit. Inter quos ille, quem diximus possibilis est, et non incongruus. An vero sit de facto, neque, non est huic loco necessarium; quia sine illo modo distributionis recte intelligimus, assignationem decimarum habere aequitatem, et proportionem cum officio ministrorum Ecclesiae, adjuncto etiam onere subveniendi pauperibus, sive haec subventio facienda sit ab ipsis ex decimis, tanquam ex bonis jam propriis, et sibi concessis in verum dominium, sive tanquam a meris dispensatoribus: uterque enim modus sufficit ad praedictam aequitatem.

17. *Cur personales decimae imperentur in lege nova, et non in veteri.* — *D. Thomae prima ratio.* — Tertia ratio postulabat causam, ob quam personales decimae imperentur in lege nova, cum non praecipuerentur in veteri, quia hinc videtur augeri difficultas circa aequitatem hujus impositionis. Quam difficultatem attigit D. Thomas, dicta quaest. 87, art. 2, ad. 1, et duas indicat rationes, vel unam adaequatam, quae ex duabus partibus coalescit. Prima est, quia in lege veteri omnes undecim tribus extra Leviticam habuerunt in sortitione terrae suas proprias possessiones, ex quibus sufficienter poterant decimas solvere Levitis, tam pro ministerio, quam quia carebant possessionibus. At in lege nova non sunt datae possessiones fidelibus omnibus; quin potius maxima illorum pars praedia non habet, cum tamen aequae fruantur labore et ministerio sacerdotum, unde si ex propriis operibus decimas non solverent, nullo modo contribuerent ad sustentationem ministrorum sibi servientium, quod praeter rationem, et aequitatem justitiae videretur. Et potest haec ratio amplius explicari, quia in lege veteri, etiamsi in singulis tribubus possent esse multi pauperes non habentes possessiones, et ideo non solverent decimas, nihilominus ipse usus sacrificiorum et caeremoniarum talis erat, ut non posset quis uti ministerio et opera sacerdotum aut Levitarum, quin per ipsosmet materias sacrificiorum et oblationum aliquo sufficienti modo contribuerent ad sustentationem Levitarum. In lege autem nova non ita est. Nam ex sacrificio, ut

tale est, vel ex sacramentorum administratione, nulla utilitas temporalis, per se loquendo, provenit ministris: nam si quae oblationes cum his conjungantur, id accidentarium est, et per se loquendo spontaneum, ut supra visum est. Et ideo oportuit ut quota decimarum communis esset de se omnibus fidelibus, undecumque haberent proventus, aut luera, cum omnibus sint communia spiritualia, quae per se et intrinsece stipendium non includunt, ut explicatum est.

18. Altera ratio D. Thomae est, quia sacerdotes Levitici, licet privati fuerint possessionibus in sortitione terrae, non fuerunt privati potestate negotiandi, et lucrandi eodem modo quo alii concives, et ideo non fuit aliis impositum onus solvendi ipsis aliquid ex suis lucris. At vero in lege nova, clerici, ut possint digne intendere divino cultui, et ministeriis spiritualibus, quibus omnino dicati sunt, arcentur a negotiationibus saecularibus et lucris, et ideo merito laicis imponitur, ut ex suis lucris aliquam partem eis impertiantur, cum propter eorum utilitatem ipsi clerici priventur similibus lucris. Quae ratio optima est: supponit tamen quod totus cumulus decimarum consurgens ex praedialibus et personalibus, non excedit convenientem quantitatem reddituum ecclesiarum: quod ex dictis in duobus prioribus punctis declarandum et probandum est.

CAPUT XII.

QUID POSSIT CONSUETUDO CIRCA OBLIGATIONEM VEL MODUM SOLVENDI DECIMAS.

1. *An obligatio solvendi decimas possit auferri per consuetudinem.* — *Prima opinio Innocentii.* — Priusquam de circumstantiis hujus praeccepti dicamus, videtur haec quaestio hoc loco necessaria; tum quia pendet ex dictis in capitibus proxime praecedentibus, et illius resolutio doctrinam in eis datam magis declarabit et confirmabit; tum etiam quia lucem afferet ad omnia sequentia, quia majori ex parte ex consuetudine definienda sunt. Sub consuetudine autem praescriptionem comprehendimus, quamvis aliquo modo inter se differant, ut dicemus. Praecipua ergo quaestio in praesenti est, an obligatio solvendi decimas possit per consuetudinem auferri. In qua consequenter loquuntur Canonistae, ut late tractat et refert Covar., d. c. 17, n. 8; et Gutierrez, d. lib. 2, c. 20, n. 31 et sequentibus, praeser-

tim usque ad 38. Qui ergo dixerunt decimam deberi ex jure divino, etiam quoad quotam, consequenter asserunt nec tolli nec diminui posse per contrariam consuetudinem, quia haec non potest derogare juri divino: nam si naturale sit, illud est immutabile; si vero est positivum, pendet ex divina voluntate, quae non mutatur, neque aufert legem, propter pravam hominum consuetudinem. Et hanc opinionem tenent Innocentius et Joann. And., quos tandem sequitur Panorm., in c. *In aliquibus*, de Decimis, num. 7, licet satis dubius et perplexus in hac re fuisse videatur. Nonnulli vero relati a dictis auctoribus valde inconstanter loquuntur, et errant, quia ex una parte asserunt quotam decimae esse de jure divino, et ex alia affirmant posse diminui per consuetudinem, licet non prorsus tolli; quia jus, inquit, divinum, licet non possit tolli, potest diminui. Quod omnino falsum est, nam ratio facta aequae probat de immutabilitate quoad diminutionem et quoad ablationem. Eo vel maxime quod lex taxans stipendium, sicut et pretium, quasi in indivisibili consistit, nam, ex eo quod praecipitur, et taxatur tanta quantitas, si illa non impletur, non servatur lex. Isti ergo, dum illa duo admittunt, licet propriam vocem ignorare videantur, in re dicunt quotam non esse de jure divino, sed aliquid aliud, quod per minorem partem impleri potest, nempe sustentatio ministrorum.

2. *Alia opinio refertur.* — Alii, qui inter praediales et personales decimas distinguebant, asserendo priores esse de jure divino, et posteriores de humano, consequenter distinguunt cum proportionem in praesenti, dicentes, praediales nec tolli nec diminui posse per contrariam consuetudinem, utpote repugnantem divino juri; personales autem aiunt posse et diminui et tolli per consuetudinem, quia consuetudo potest praevallere contra humanam legem; haec autem decimae tantum ecclesiastica lege debentur, ut supponitur. Atque ita distinxit Turrecr., in c. *Revertimini*, 16, q. 1, art. 7, cum Hostiensi et aliis, quos latius referunt Covar. et Gutier., supra. Hoc modo interpretantur multi § *Ille quippe*, cap. *In aliquibus*, de Decimis, in quo dicitur, illas decimas necessario esse solvendas, *quae debentur ex lege divina, vel loci consuetudine probata.* Nam prior pars censetur posita propter decimas praediales, quas dicunt non pendere ex consuetudine, quia in lege divina taxatae sunt; posteriorem vero partem accommodant ad decimas personales, nam, quia illae de jure

humano sunt, ipsummet jus humanum potuit approbare vel tolerare consuetudinem illis derogantem.

3. *Opinio aliorum in hac materia.* — Non defuerunt alii qui aliter distinguerent, dicentes consuetudinem per se solam, et non approbatam a Papa, non posse praevallere contra decimas, etiam ad diminuendas illas, sive sint de jure divino, sive de humano. Si vero sit approbata a Papa, putant sufficere, cujuscumque etiam juris sint. Ita refert Abb., d. cap. *In aliquibus*, et non multum refragatur. Et idem significat Gloss. ibi, ver. *Consuetudinem*. Late illam defendit Didac. Perez, in l. 1, tit. 5, libr. 4 Ordin. Ratio prioris partis quoad jus divinum jam constat ex dictis: quoad humanum vero reddi potest, quia non quaecumque consuetudo potens est ad derogandum juri ecclesiastico, sed illa tantum quae rationabilis est; consuetudo autem non solvendi integre decimas irrationabilis est. Quod declarari potest ex dictis in praecedenti capite, nam si quota decimae, secundum prudentem aestimationem Pontificum et totius Ecclesiae, est conveniens subsidium clericorum, et moraliter necessarium ad sustentanda onera illius status, profecto consuetudo diminuens illam quotam irrationabilis censenda est. Quod etiam ex effectibus declarari potest, quia necesse est per talem consuetudinem diminui, et subsidium pauperum, et divinum cultum, aut ornatum ejus, et decentiam sacerdotum, seu clericorum, quae omnia sunt a recta ratione aliena.

4. *Posterior pars opinionis probatur.* — Altera vero pars, scilicet, quod, interveniente approbatione Pontificis, haec consuetudo praevallere possit, si supponamus quotam decimae tantum de jure ecclesiastico deberi, facilis est; quia Pontifex potest ecclesiasticam legem immediate immutare; ergo etiam potest id facere, approbando consuetudinem. Item, tunc cessat ratio in contrarium facta; quia Pontificis approbatio praesumitur rationabilis, et non fieri nisi ubi aliter est sufficienter provisum Ecclesiae et ministris ejus. At vero si quota decimae esset in rigore de praeccepto divino, difficile videretur illam partem sustinere, quia non potest Pontifex divinum praecceptum auferre, etiam ex parte. Posset autem quis dicere, posse Pontificem cedere juri suo, vel Ecclesiarum, et hoc modo probare consuetudinem, non directe mutando jus divinum, sed quasi subtrahendo materiam ejus, sicut qui remittit promissionem, tollit ab altero obliga-

tionem, nullam mutationem faciendo in jure divino naturali.

5. *Alia distinctio de decima sustentationis et quotæ.* — Alia distinctio magis recepta et communis, est de decima sustentationis, vel decima quotæ. Nam contra priorem non potest valere consuetudo; potest autem prævalere contra posteriorem, quando tota illa necessaria non est ad congruam sustentationem ministrorum. Ita tenet Covar. sup., n. 8; et Gutierrez, n. 35, et in re idem tenet Sot., de Just., q. 4, ad 4; et Aragon., 2. 2, q. 87, a. 1, circa solutionem ad 5; Rebuf. etiam, tract. de Decimis, q. 13, hoc ipsum sentit, licet aliter loqui videatur, quod fere in omnibus juristis citatis observari potest; et in Abulens. et aliis, quos statim referam. Et ex hac distinctione colligunt dicti auctores consuetudine fieri posse, ut minuatur decimæ quoad quotam, id est, quod sufficiat solvere vigesimam, vel trigesimam partem, non vero posse fieri ut omnino tollantur, quia cum diminutione potest manere sufficiens sustentatio ministrorum, non vero si omnino nihil solvatur. Unde fit ut etiam in diminutione necessario sit assignandus terminus, ultra quem jam non relinquatur congrua sustentatio.

6. *Doctrina quæ ex superiori opinione inferitur.* — Deinde inferunt, consuetudine facile posse introduci, ut personales decimæ absque culpa non solvantur, quia prædiales sufficiunt ad sustentationem ministrorum. Consequenti autem ratione videtur posse inferri, ubi fuerit consuetudo solvendi decimas personales, et illæ fuerint sufficientes ad sustentationem ministrorum, posse valere consuetudinem nihil solvendi de decimis prædialibus, quia tunc eadem procedit ratio. Neque auctores citati hoc negant, licet illud taceant, fortasse quia vel raro, vel nunquam contingit talis modus consuetudinis. Cujus ratio esse potest, quia solventes prædiales decimas ordinariè sunt divites, solventes autem personales frequentius sunt pauperes; rationabile autem est ut divites, potius quam pauperes, ministros alant. Fructus etiam prædiales sunt magis naturales, ut sic dicam, et sunt magis certi et magis noti, et ideo, ubi est consuetudo solvendi decimas, ordinariè incipit a prædialibus; nisi fortasse in aliqua civitate (qualis potest cogitari Venetia, vel alia similis), in qua pauca, vel nulla sunt prædia, et ideo omnes vel artibus vel negotiationibus incumbunt. In hujusmodi enim locis, facile posset introduci consuetudo non solvendi decimas prædiales, dummodo

personales persolvantur: e contrario vero non item, quia sine decimis personalibus non haberent ecclesiastici sufficientem sustentationem, ut notarunt Gregor. Lup., in lib. 1, tit. 20, p. 1; et Archid., in lib. 1, tit. 5, lib. 1 Nov. recopil., quos refert et sequitur Gutier. sup., num. 33, cum Covar., d. num. 8. Ratio denique fundamentalis hujus sententiæ est, quia decima sustentationis est de jure naturali: ergo debitum ejus non potest tolli per consuetudinem; decima autem quotæ de jure humano est; ergo potest per consuetudinem tolli, vel, quod perinde est, diminui in omni illa parte quæ non repugnaverit congruæ sustentationi.

7. *Approbatum præcedens opinio, et explicatur.* — *Objectio contra primam partem.* — Et hæc quidem sententia in re vera est, indiget tamen explicatione quoad utrumque membrum. Nam contra primum objici potest, quia supra dictum est solvendas esse primitias ex præcepto, quantitatem vero primitiarum, aut voluntate, aut consuetudine determinari. Si ergo esset consuetudo solvendi tantum quantitatem primitiarum, ut ad congruam sustentationem ministrorum sufficeret, posset ibi valere consuetudo nihil omnino solvendi ex decimis, tam prædialibus, quam personalibus; ergo non tantum decima quotæ, sed etiam decima sustentationis potest consuetudine abrogari. Simile argumentum sumi potest ex oblationibus; nam illæ etiam cedunt in sustentationem ministrorum; si ergo illæ tantæ sint ut sufficiant, non erit contra naturale jus vel divinum nihil omnino ex decimis solvere. Præsertim, quia supra dictum est, interdum teneri fideles ad oblationes solvendas, solum quia ministri illis indigent ad suam sustentationem; ergo, commutata proportionem, quando ministri sufficienter aluntur per oblationes, poterit per consuetudinem tolli integre et omnino obligatio solvendi decimas. Tandem ecclesiis dantur a fidelibus multa prædia et bona immobilia fructifera, et solvuntur census per pia legata, vel aliis modis Ecclesiæ relinqui; ergo fieri potest ut ex his fructibus habeant ministri Ecclesiarum sufficientem sustentationem; ergo ibi etiam non erit juri naturali contraria consuetudo nihil omnino solvendi ex decimis; poterit ergo prævalere. Atque ita sine ulla distinctione decimarum hoc asseruit Gloss., in c. *Quia cognovimus*, 10, q. 3, et in cap. *In aliquibus*, § *Ille quippe*, de Decim.; Abulens., quæst. 185, in cap. 22 Matth.; et eandem opinionem constanter defendit Men-

cha., libr. 2. Controver. Illustr., cap. 89, num. 8. Nec dissentit Rebuff., dicta q. 13, n. 43 et 44; ait enim non valere consuetudinem non solvendi decimas, nisi eadem consuetudo habeat, ut detur aliquid pro ipsis decimis, nam tunc, inquit, valeret: hoc autem in omnibus dictis casibus fit.

8. *Argumenta facta non procedere contra superiorem sententiam.* — Dico ergo hujusmodi argumenta non procedere contra mentem et intentionem præcedentis sententiæ, si convenienter declaretur. Non enim facienda est vis in voce *decima*, neque in hoc, quod sustentatio congrua ministrorum deducenda necessario sit ex aliqua parte aliquota fructuum prædialium, vel negotiorum, aut operum, sed in hoc tantum, quod clericis provideatur de congrua sustentatione; nam hoc est debitum ex jure naturali; quod autem impleatur hoc vel illo modo, non est de jure naturali vel divino, et ideo si alia via sufficienter provisum est Ecclesiis, non est dubium quin possit consuetudine introduci, ut nulla alia pars fructuum vel lucrorum clericis solvatur. Et hæc consuetudo dicitur esse in Italia, atque eadem dicitur viguisse inter Græcos.

Impugnatur Covar. — Unde non video cur Covar., d. cap. 17, cum prius D. Thomæ et Theologorum sententiam defendisset, postea in fine n. 8, ver. *Undecimo*, simpliciter damnet, ut irrationabilem, consuetudinem non solvendi aliquas decimas, *etiamsi sacerdotes (inquit) spiritualia ministrantes, aliunde habeant unde congrue alimenta recipiant.* Nec reddit aliam rationem, nisi quia est nimia illa exemptio, si quidem ex ea tollitur cognitio, quam exhibere debent laici sacerdotibus ministrantibus eis sacramenta, præbendo eis aliquod stipendium. Verumtamen si supponantur ministri altaris habere ratione sui ministerii congrua alimenta, non possunt dici omnino privari stipendio, nec laici prorsus exempti ab illo solvendo. Ideoque, licet talis consuetudo laudanda non sit, ubi fuerit præscripta legitime, Ecclesia non repugnante, non videtur damnanda. At vero si Convarruvias loquatur in eo casu, in quo ministri Ecclesiæ ab illa nihil habent, licet aliunde ex patrimonio, vel ex industria, seu arte, alimentum habere possint, tunc vera esset ejus sententia; nam esset irrationabilis talis consuetudo, ut ejus ratio probat. Nos autem loquimur semper in priori sensu.

9. *Unde talis consuetudo posset oriri.* — Atque hoc modo potuit contingere, ut hujus-

modi consuetudines in principio introductæ fuerint ex benigna conventionem inter clericos et laicos, consentientibus Episcopis, et approbante, vel saltem non repugnante Summo Pontifice. Potuerunt etiam in principio clerici voluntarie cedere juri decimarum, contenti solis spontaneis oblationibus (sicut Paulus, 1 ad Cor. 9, de se dicit, non fuisse usum potestate exigendi sustentationem, sed propriis manibus laborasse, ad ea, quæ sibi necessaria erant, comparanda), et postea usu temporis illam consuetudinem præscriptam esse. Contra hunc ergo sensum non procedunt objectiones factæ. Sed objici potest, quia nemo potest præscriptione liberari ab obligatione solvendi tributum regi, leg. *Comperimus*, cap. de Præscription. trigint., etc.; ergo minus poterit liberari a solutione divini tributi, qualis est decima, juxta cap. *Tua nobis*, de Decim. Respondent Abbas, Felin. et alii in cap. *Ad audientiam*, de Præscript., negando consequentiam, quia tributa immediate solvuntur in recognitionem regis potestatis, decimæ vero in commodum et sustentationem ministrorum, et protestatio divini domini est quasi annexa, et secundaria in hoc actu, nam aliis actionibus primario fit. Dici etiam potest, ob hanc et aliam rationem, jus civile non admittit illam præscriptionem, jus autem canonicum illam admittit in decimis, quia noluit cum majori rigore decimas imperare.

10. *Quo sensu verum sit præceptum decimarum non tolli per consuetudinem.* — Circa hanc vero partem est advertendum, ex mente D. Thomæ, dicta q. 67, art. 1, et Quodlib. 6, art. 10, ad 2, quod docte animadvertit Soto, dicto art. 1, in fine, hanc consuetudinem, minuentem vel tollentem solutionem decimarum, nunquam posse ita contra Ecclesiam præscribi, ut privetur Ecclesia potestate imperandi decimas, etiam quoad quotam, non obstante tali consuetudine, quoties ad bonum Ecclesiæ expedire judicaverit. Atque in hoc sensu verum est, præceptum decimarum non posse tolli aut diminui per consuetudinem, nisi sit a Pontifice approbata, vel saltem tolerata; est autem tolerata, quando Pontifex illi non resistit, maxime si illam non ignoret. Verumtamen etiamsi ignoret illam, ratione juris communis censetur eam approbare; neque enim necessaria est specialis approbatio, quæ prærequirit facti cognitionem; nullo enim jure hoc cavetur, et ex natura rei, non est necessarium, ut probant omnia quæ diximus.

Sufficit ergo jus commune, quod frequenter in hac materia disponit, in decimarum solutione consuetudinem attendendam esse, ut patet ex cap. *Commistum*, cap. *Cum sint homines*, et in cap. *Delicti*, et cap. *Apostolicæ*, de Decimis; et idem probat dictum capitulum, *In quibusdam*, § *Ille*. Sensus enim supra relatus necessarius non est, sed proprius intellectus esse videtur, decimam solvendam esse ex rigore legis quoad quotam; ubi autem minus solutum fuerit, debere esse ex consuetudine approbata; censetur autem approbata, ut dixi, eo ipso quod est legitimo tempore præscripta, et illi contradictum non est per eum, qui habet legitimam potestatem.

11. *In Ecclesia est potestas ad imponendam decimam de novo, etiam contra consuetudinem. — Hoc solum ad Summum Pontificem spectat.* — Non obstante vero hoc jure communi, et quacumque consuetudine, etiam immemoriali, semper manet in Ecclesia spiritualis potestas ad imponendam decimam de novo, etiam ubi nunquam soluta fuit, si judicaverit expedire. Hæc autem potestas de facto non est in aliquo inferiori Summo Pontifice. Itaque ubi est præscripta consuetudo non solvendi quotam decimæ, vel simpliciter, vel ex talibus rebus, non possunt clerici sua auctoritate illam petere vel exigere, et injuste facerent si per coactionem vellent illam extorquere. Imo neque Episcopi particulares, cujuscumque dignitatis sint infra Pontificem, possunt imponere obligationem solvendi decimam contra consuetudinem receptam. Ratio est, quia hoc est contra jus commune; inferiores autem Episcopi non possunt contra jus commune quicquam disponere, præsertim in re tam gravi, et quæ potest esse onerosa fidelibus, et scandalum generare, quando de novo introducit. At vero in Summo Pontifice semper manet integra hæc potestas: nam imprimis semper potest juri communi derogare, et licite id facit ex legitima causa. Deinde potestas illa imperandi decimas, quam supra diximus Pontificem habere, divina est et per nullam consuetudinem tolli aut diminui potest. Et ideo sicut in principio, antequam esset in Ecclesia hæc vel illa consuetudo, potuerunt Pontifices præceptum decimarum imponere, ita semper possunt, non obstante quacumque consuetudine. Unde licet semper possint cedere juri suo, vel Ecclesiarum, vel conivere, aut privilegia concedere, ut capite sequenti dicam, nunquam potest seipsum privare potestate condendi hoc jus,

quando et ubi expedire censuerit, neque subditi possunt ita præscribere contra hanc potestatem, quin teneantur consuetudinem relinquere, quoties Pontifex illam reprobaverit, aut mutaverit, et hæc est communis resolutio, quam expresse tenet Anton., 2 p., tit. 4, c. 3, § 16; et Silvest., ver. *Decimæ*, q. 3, § *Quantum ad tertium*; Covarr., dicto cap. 17, num. 12; et Gutierrez allegat plures d. cap. 21, num. 51.

12. *Explicatur D. Thomas dupliciter.* — Et juxta hæc intelligendus est divus Thomas quando in dicto articulo 1, ad 3, ait, *eos, qui propter desuetudinem non solvunt decimas, non esse in statu peccati, nisi forte propter obstinationem animi habentes voluntatem non solvendi, etiamsi ab eis petantur*. Duobus enim modis hoc potest intelligi: primo, quando adeo est obstinatus animus, ut licet clerici servientes Ecclesiæ non habeant congruentem sustentationem, et ideo illam petant, nihilominus fideles non sint parati ad illam dandam prætextu consuetudinis; nam hoc contra justitiam esset. Unde si fortasse ecclesia aliqua superiori tempore habebat prædia, vel alios redditus, ex quibus posset ministros sustentare, et postea per mutationem rerum et temporum ad paupertatem perveniat, et ideo de novo petat decimas, sine dubio tenebuntur fideles illas solvere, saltem in ea quantitate quæ ad sustentationem sufficiat, dummodo ipsis de necessitate constet, quia jam tunc illud incipit esse debitum justitiæ, et divini ac naturalis juris, quod reddendum est, etiam sine interventu humani præcepti. Imo si Ecclesia semper fuit indigens, et nihilominus antecessores parochi non petebant decimas, nec sustentationem, sed cedebant juri suo, et aliunde victum, ac vestitum, et necessaria sibi quærebant, postea vero succedentes clerici nolint cedere juri suo, sed petant sibi sustentationem debitam, tenebuntur fideles eam præstare, et consequenter ubicumque status Ecclesiæ est hujusmodi, quamvis decimæ sine peccato non solvantur, quandiu non petuntur, quia ita habet consuetudo, et quia censentur Pastores cedere juri suo, nihilominus tenebuntur fideles esse parati ad dandum saltem congrua, si petantur, et tunc procedit quod divus Thomas ait, illos esse in statu peccati, si sint obstinati in contrario proposito.

13. *Cur D. Thomas particulam forte addiderit.* — Dixit autem forte, non quia jus sit incertum, sed quia factum potest esse dubium, id est, an Ecclesia vere indigeat, et an

non solutio decimarum fundetur in voluntaria cessione clericorum, vel in alia recompensatione. Tamen, supposita facti certitudine, obligatio satis certa est, quia contra naturale jus præscribi non potest, et quia liberalitas unius cedentis juri suo non potest successoris præjudicium afferre, nec obligare illum, ut etiam ipse cedat juri suo. Imo neque eadem persona, propterea quod aliquo tempore cessit, vel dissimulavit, obligatur, aut cogitur ad non petendum postea congruam sustentationem, si revera illa indiget.

14. *Secundus modus explicandi.* — Alio modo potest intelligi illud dictum D. Thomæ de petitione decimarum, etiam quoad quotam, quamvis non tota sit necessaria ad congruam sustentationem ministrorum talis Ecclesiæ, vel provinciæ, vel etiamsi petatur in minori parte, nova tamen, et non solita solvi, neque propter novam mutationem et penuriam in bonis Ecclesiæ factam, sed solum propter universale jus Ecclesiæ, ejusque potestatem. Et in hoc sensu erit hoc etiam verum in ordine ad potestatem Pontificis, propter rationem supra factam, et quia ipse respicit universale bonum Ecclesiæ, et ita potest statuere de novo aliquid, quod obliget particularem ecclesiam, vel provinciam, etiamsi ibi non sit facta nova mutatio, neque occurrat particularis necessitas, quia universalis gubernator et dispensator potest uti sua potestate propter universaliores causas. Qui ergo in hujusmodi provinciis, ubi nunc est talis consuetudo non solvendi decimas, essent in animo obstinato non reddendi, etiamsi a Pontifice præciperentur, essent sine dubio in statu peccati mortalis. Si solum autem essent in proposito non dandi quotam decimæ, vel aliam partem non necessariam ad sustentationem, etiam inferioribus clericis petentibus, tunc non essent in statu peccati mortalis. Et ita videtur clarius locutus divus Thomas, in Quodlibeto 2, artic. 8, dum ait, non obstante quacumque consuetudine, Ecclesiam posse imperare decimas, et fideles debere esse paratos ad obediendum illi: nam per Ecclesiam, supremam ejus potestatem intelligit, ut auctores citati recte intellexerunt.

15. *Posse consuetudine introduci varietatem in circumstantiis decimarum.* — Ex his quæ diximus de virtute consuetudinis, ad minuendam vel abrogandam obligationem solvendi decimas Ecclesiæ absolute et simpliciter, supposita aliunde sufficienti sustentatione ministrorum, sequitur a fortiori posse consuetudine introduci mutationem, seu varietatem in cir-

cumstantiis (ut sic dicam) circa solutionem decimarum, ut, verbi gratia, quod solvantur ex his rebus, et non ex illis, quod solvantur huic loco potius quam illi, verbi gratia, Ecclesiæ, ubi quis habet prædia, vel ubi recipit sacramenta. Item quod solvantur hoc tempore, hac mensura, hoc modo potius quam illo, ut, verbi gratia, quod solum solvantur quando petuntur, vel etiamsi non petantur, vel quod solvantur in arca, aut deferantur in ecclesiam, seu domum parochi, et similia: hæc enim omnia ex consuetudine pendent, ut jura supra citata docent, et in sequentibus in particulari dicemus. Ratio vero generalis est, quia jura nihil statuunt in particulari de his circumstantiis singulis, et consuetudo de se habet vim sufficientem ad introducendam humanam regulam in his rebus servandam, præsertim quando alia deest. Quod ideo addo, quia sub consuetudine comprehendi debent pacta, et conventiones humanæ, seu concordiæ, quæ in hujusmodi circumstantiis possunt transigi et constitui inter laicos et clericos, dummodo sufficienti auctoritate confirmatæ sint. Nam si sint perpetuæ, Episcopi consensum requirunt; si vero ad tempus tantum vel vitam fiant, ex partium conventionem fieri possunt, ut notat Glossa, in c. *Ex multiplici*, de Decim., per textum ibi, et c. *Suggestum*, et c. *Nuper*, eod. tit., et c. *Statuimus*, c. *Veniens*, de Transact. Denique semper in his consuetudinibus supponendum est manere integrum jus naturale dandi sufficientem sustentationem ministris Ecclesiæ; nam huic juri nunquam potest consuetudo derogare, et hæc regula applicanda semper est ad particulares casus, quos infra attingemus.

16. *Potest per consuetudinem aliquis liberari a solvendis decimis.* — Secundo sequitur ex dictis, posse aliquem usu, et consuetudine legitime præscripta, liberari a debito solvendi decimas, vel ex parte, vel etiam in toto. Ita sentit Covarr., dicto c. 17, numer. 10, contra nonnullos Canonistas, quos ibi refert. Verumtamen illi Canonistæ fundabantur in opinione supra reprobata, quod consuetudo non possit decimarum debitum tollere. Suppositis autem iis quæ diximus, nulla in hoc potest esse dubitatio, quia si consuetudo potest liberare ab hac obligatione totam communitatem, a fortiori poterit unam vel aliam personam eximere, quia minus est eximere unam personam, quam omnes. Item sicut consuetudo potest abrogare legem, ita et aliquem liberare ab obligatione legis humanæ: sed ostendimus

hanc legem decimarum, quoad quotam, esse humanam, et ideo posse abrogari per consuetudinem; ergo eadem ratione potest limitari (ut sic dicam), seu exceptionem pati quoad unam vel aliam personam; supponimus enim per hoc non privari ministros sacramentorum congruenti sustentatione: hoc enim jus semper debet manere illæsum. Et ita sequitur Gutier. sup., n. 64, citans etiam Mencha., lib. 2 Contr. Illustr., cap. 89, num. 10.

17. *Objectio.* — Sed objici solet, quia laicus non potest præscribere jus decimarum, id est, ut ei solvantur decimæ ab aliis; ergo nec potest præscribere jus retinendi decimas, quas ipse solvere deberet Consequentia probatur. Quia hæc duo paria sunt, non retinendo decimas, quasi a seipso illas recipit: antecedens autem certum est apud jurisperitos, ex c. *Causam*, quæ, de Præscript., ubi videtur esse expressa diffinitio: et ratio est, quia laicus est incapax spiritualis juris, et persona incapax nunquam præscribit. Respondetur tamen negando consequentiam: nam longe diversa sunt acquirere jus decimarum, vel liberari ab onere solvendi decimas; illud enim prius est acquirere jus spirituale, nam jus obtinendi decimas spirituale est, onus autem solvendi decimas temporale, et ideo immunitas ab hoc onere, in rigore, tantum est quædam commoditas, vel libertas temporalis, quæ consuetudine præscribi potest.

18. *Augetur argumenti vis.* — Respondetur. — Sed urgebis, quia videtur contra justitiam, quod is, qui fruitur ministerio et labore alterius, non solvat stipendium; cur enim onus hoc aliis accrescet, cum non magis participant de hujusmodi ministerio, quam ille alius qui decimas non solvit? Respondetur posse hanc consuetudinem, legitime præscriptam, non esse contra justitiam, nam vel injustitia consideratur respectu parochi, vel respectu aliorum parochianorum, qui solvunt decimas. At vero respectu parochi, non est injustitia, quia supponitur habere congruentem sustentationem, et illius parum interest quod ab hoc vel ab illo solvantur; integræ autem decimæ non debentur illi, nisi juxta consuetudinem præscriptam. Neque etiam respectu aliorum parochianorum intercedit necessario injustitia; tum quia fieri optime potest ut, licet alius non solvat decimas, ipsi non plus solvant; tum etiam quia potest interdum rationabilis causa intervenire eximendi aliquem privatum a communi onere aliorum, et quando invenitur consuetudo præscripta legitime, præsumitur

exemptionem illam ex aliqua legitima causa factam esse, imo etiam præsumitur privilegium aliquod præcessisse, vel saltem bona fide reputatum semper esse, quia non est verisimile pastores, et parochos, ad quos pertinebat jus talium decimarum, tanto tempore dissimulasse, et patienter tolerasse non solvi sibi decimas sine aliquo justo titulo.

CAPUT XIII.

DE TEMPORE NECESSARIO UT CONSUETUDO NON SOLVENDI DECIMAS SIT LEGITIME PRÆSCRIPTA.

1. *Quanto tempore opus sit ad præscribendum in decimis.* — *Aliter de communitate loquendum, aliter de particulari in hac materia.*

— Dicendum est imprimis, in hac præscriptione servandam esse regulam capit. primi de Præscriptionibus, in 6: oportere talem consuetudinem immemoriam esse, vel necessarium esse ostendere titulum, in quo talis præscriptio fundata fuerit. Nam ad præscribendum contra Ecclesiam in his quæ simul sunt contra jus commune, talis modus consuetudinis et probationis ibi postulatur: hæc autem præscriptio, de qua loquimur, et est contra Ecclesiam, et contra jus commune, ut constat; ergo in ea jus illius decreti servandum est. Et ita docent, allegando alios, Covarruvias, dicto cap. 17, n. 7, 8 et 10; et Gutierrez, n. 65 et 67; et Molina, tract. 2 de Just., disp. 75. Addunt vero iidem auctores, non esse eandem rationem de consuetudine totius communitatis in non solvendis decimis, quia in illa sufficit tempus quadraginta annorum, etiam sine titulo, juxta capitulum ultimum de Consuetudine, adjuncta Glossa, verb. *Legitime præscripta*, et quæ ibi a Panormitano et aliis notantur, et cap. *Auditis*, de Præscriptionibus, cum similibus.

2. *Impugnatur tradita differentia.* — *Responsio.* — Contra hanc vero differentiam obstare videtur ratio supra facta, quod facilius videtur eximere unam personam ab onere solvendi decimas, quam totam communitatem; si ergo, ut prævaleat consuetudo totius communitatis contra debitum decimarum, sufficit tempus quadraginta annorum absque alio titulo, cur in privata persona ultra tempus quadraginta annorum postulatur titulus, et, deficiente titulo, immemorialis consuetudo requiritur? Ad hoc respondent dicti auctores, et rationem diversitatis reddunt, quia peculiaris persona non eximitur ex vi solius

consuetudinis, sed ex vi præscriptionis: communitas autem eximitur ex vi consuetudinis absque præscriptione, et ideo præscriptio privatæ personæ regulanda est juxta jus statutum in dicto capite primo, de Præscriptionibus, in sexto, quod de Præscriptione contra Ecclesiam, quæ fit resistente jure, expresse loquitur. Illud autem jus, cum odiosum quodammodo sit, et restringens, non est extendendum ad consuetudinem, quæ non est præscriptio, qualis est consuetudo totius communitatis de non solvendis decimis. Cum ergo juxta jus commune ad talem consuetudinem sufficiat tempus quadraginta annorum cum aliis conditionibus requisitis, ut suum effectum habeat, idem dicendum erit de consuetudine communitatis non solvendi decimas.

3. *In quo differant consuetudo et præscriptio.* — *Responsio quorundam impugnatur.* — In hac vero resolutione, quam veram existimo, statim occurrit illa difficultas, cur vel in quo præscriptio a consuetudine distinguatur: quia præscriptio essentialiter videtur includere consuetudinem, cum nihil aliud sit quam jus quoddam usu longi temporis bona fide acquisitum; usus autem longi temporis et consuetudo idem esse videntur, et e contrario omnis consuetudo debet esse legitime præscripta, ut vim habeat, ut dicitur in dicto cap. ult. de Cons. Omnis ergo consuetudo præscriptionem aliquam inducit. Quæ est ergo illa differentia? Et quæ reddi potest ratio ob quam, ad consuetudinem non solvendi decimas, sufficit tempus quadraginta annorum absque titulo, non vero ad præscriptionem? Item, cur immunitas privatæ personæ a debito decimarum vocatur præscriptio, et non liberatio et immunitas totius communitatis? Quod enim aliqui respondent, præscriptionem, et consuetudinem differre, quod præscriptione jus acquiritur privatis personis, consuetudine autem communitati, et est petitio principii, et ad summum est quædam vocabulorum accommodatio, non vero declarat rationem ob quam plus in privata persona quam in communitate postuletur. Eo vel maxime quod etiam communitas potest præscribere tam contra aliam communitatem, quam contra personas privatas, ut civitas contra civitatem, et contra cives, ut est res clara.

4. *Assignatur discrimen.* — In hac differentia assignanda inter consuetudinem et præscriptionem laborant jurisperiti, cum Glossa, in cap. ult. de Consuet., et in c. ult., 18, q. 2; Covarruvias, allegans alios, in regula

Possessor, 2 p., § 3, n. 2; et Matienzo, in lege 1, titul 7, lib. 3 Novæ Recopilat. Gloss. 6, n. 3; Molina, libr. de Primogeniis, cap. 6, n. 10; Gutierrez, qui alios etiam refert, dicto cap. 21, num. 68 et seqq. Omissis vero variis differentiis, quas ibi assignant, breviter dicendum videtur, si ad usum tantum terminorum attendamus, variam et multiplicem esse, nam interdum consuetudo consummata vocatur præscriptio, et e converso, ut ex Paulo de Castro notavit Gutierrez supra. In rigore vero illæ duæ voces videntur se habere, ut generalis et specialis; nam omnis præscriptio consuetudo quædam est, ut ratio supra facta probat, non tamen omnis consuetudo est præscriptio, ut statim declarabimus. Hinc ergo est, ut consuetudo soleat interdum a præscriptione distingui, applicando genericum nomen uni speciei, prout est Dialecticis consuetum, et hoc modo loquuntur auctores citati in præsentis puncto.

5. *Præscriptio est quid facti, consuetudo autem est quid juris.* — Differentia autem quæ constituenda videtur inter præscriptionem et consuetudinem, et ad rem præsentem maxime facit, est, quod præscriptio videtur esse quid facti (ut sic dicam); consuetudo autem quid juris, accipiendo jus, prout ad legem pertinet, quia etiam illa vox æquivoca est. Nam jus interdum sumitur pro lege, interdum vero pro facultate utendi vel non utendi aliqua re, ut est dominium, vel servitus, et alia hujusmodi. Et jus hoc posteriori modo sumptum vocamus quid facti, quia non constituit legem, nec aliquid illi æquivalens, sed respicit tantum dominia, et potestates morales utendi rebus. Hoc ergo modo dicimus præscriptionem esse quid facti, quia per se non constituit vel mutat jus legale, sed mutat dominia rerum, vel æquivalentia jura, quæ, generaliter loquendo, consistunt in facultate utendi vel non utendi rebus; consuetudinem vero specialiter sumptam dicimus esse quid juris, quia proprie dicitur consuetudo, illa quæ habet vim legis, vel quæ habet vim abrogandi legem, seu liberandi a jugo legis; nam semper privatio ad habitum reducitur, et ejusdem ordinis reputatur. In qua differentia res ipsa satis nota est, nam sine dubio invenitur ille duplex modus juris, seu facultatis, ut constat ex materia de legibus, et justitia et jure. Constat etiam utrumque illorum posse usu ac frequentia actuum acquiri, ut ex eisdem materiis manifestum est. Quod autem vocabula consuetudinis et præscriptionis ad illa duo significanda recte